

THOMAS BOUWPROJECTEN

Projectnieuws 2007-1

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave

	Pagina
Van de voorzitter	3
Lustrum	5
Reisverslag van projectleider Anne Reijenga	6
Prioriteitenlijst van de zusters FSJ	13
Locatiekaart	14

Maiyanur kindertehuis

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Adriaan de Bot
Minette van Ewijk
Henny Koenders
Michel van der Linden
Flor Potters
Anne Reijenga

Realisatie

Hurks van der linden bv

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Adriaan de Bot
 Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon +31 (0) 497 51 73 25
Fax +31 (0) 40 20 26 848
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
Internet www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer 30 03 66 te Eersel

Kamer van Koophandel Eindhoven 41 09 25 42

Van de voorzitter

De eerste maanden van het jaar zijn voor de Stichting Thomas Bouwprojecten altijd druk. Dit wordt mede veroorzaakt door het samenstellen van het jaarverslag, altijd weer een belangrijke informatiebron voor het toetsen van het gevoerde beleid. Tevens geeft het jaarverslag een belangrijke indicatie voor het opstellen van het toekomstige beleid. Tenslotte vormt het jaarverslag de belangrijkste bron voor het samenstellen van het jaarbericht, een belangrijke informatiebron voor onze sponsors en donateurs.

India, het werkgebied van de stichting, maakt op dit ogenblik een stormachtige ontwikkeling door. Samen met China is het een van de snelst groeiende economieën ter wereld. Dit heeft grote gevolgen.

Voor de Thomasstichting is het van groot belang de veranderende visie en strategie van onze partner in India, de zusters Franciscanessen, nauwlettend te volgen. Dit proces zal zich daar zelfstandig voltrekken, geheel in de eigen cultuur van een land. Het zal ongetwijfeld een proces van aftasten en zoeken zijn, maar langzamerhand zal zich een duidelijke trend en strategie aftekenen. De activiteiten van onze stichting zullen daarop dienen te worden afgestemd. India is een groot land, rijk aan grondstoffen en rijk aan arbeidspotentieel (een miljard inwoners). Het is alleen jammer, dat het merendeel van de vruchten van de vooruitgang aan een kleine minderheid toevloeit en 75 % van de bevolking in grote armoede leeft. Uiteraard is het kastensysteem daar ook debet aan, maar langzamerhand zal er een kentering komen en het besef doorbreken dat het anders kan en moet. Vooral in de grote steden is de vooruitgang duidelijk zichtbaar. Bovendien zie je overal in India de aanleg van nieuwe snelwegen en het ontstaan van nieuwe vestigingen op het gebied van industrie en exploitatie van grondstoffen. Helaas brengt dat in de grote steden ook een toename van de sloppenwijken met zich mee, alsook van de criminaliteit.

Maar er zijn nog veel gebieden, ver van de urbanisatie en nauwelijks bereikbaar, waar de mensen nog onder primitieve omstandigheden leven. Daar heeft men nog eigen wetten en is scholing een nog onbekend begrip. Het hindoeïsme sijpelt daar nog door alle kieren van de samenleving en houdt het kastensysteem nog volledig in haar grip. Dat zijn ook de gebieden, waar de zusters de laatste jaren nieuwe vestigingen hebben gesticht om kinderen de mogelijkheden tot scholing te geven.

Het besef bij de overheid groeit, dat scholing voor iedereen bereikbaar moet zijn. Daar wordt ook wel aan gewerkt, maar voor de armsten, levend in de afgelegen gebieden is onderwijs vaak nog onbereikbaar. Wat dat betreft zal er voor de zusters nog lang een taak zijn weggelegd. Vooral ook omdat het niveau van de scholen van de zusters aanmerkelijk beter is dan dat van de overheid.

De zusters zien echter ook wel in dat het in de toekomst steeds moeilijker zal worden scholen te blijven stichten en beheren. Door allerlei nieuwe voorschriften worden zij nu al gedwongen kostbare maatregelen te nemen. Maatregelen die niet altijd uitvoerbaar zijn, omdat bijvoorbeeld de grond ter plaatse ontoereikend is en uitbreiding niet mogelijk is. Er worden steeds meer eisen gesteld ten aanzien van het aantal kinderen per klaslokaal en het oppervlak van de speelplaats. Wat te doen als er niet voldoende grond is om aan die eisen te voldoen? Ja natuurlijk, grond bijkopen, maar die is erg duur, zeker in de grotere centra. Bovendien is het meestal niet in de directe omgeving beschikbaar. Nu al houden wij rekening bij het ontwerpen en bouwen van schoolgebouwen, dat de lokalen groot genoeg zijn en dat er altijd minstens twee trappenhuizen zijn. Zo worden waar mogelijk de bestaande scholen opgewaarderd, tenminste als dat financieel haalbaar en op langere termijn nuttig is.

Scholen zullen altijd noodzakelijk blijven. Maar de congregatie heeft niet de intentie veel nieuwe vestigingen voor scholen te realiseren. Wel uitbreiding van bestaande scholen, omdat er op de meeste plaatsen nog steeds een toename van het aantal leerlingen is. Ook het besef, dat vervolgopleidingen belangrijk zijn voor de toekomst van de meisjes, speelt hierbij een rol. Maar tegelijkertijd speelt dan de vraag hoe dat te financieren. Overigens heeft de Jongerenstichting aangegeven zich daarop meer te gaan richten.

In de toekomst wil de congregatie zich nog meer gaan richten op de zwaksten in de samenleving. Dat wordt nu nog niet zo met name genoemd, maar al wel op heel veel plaatsen, zij het mondjesmaat, toegepast.

Een paar voorbeelden:

In **Damaracherala** wordt voor twee geestelijk gehandicapte jongetjes gezorgd, die hopelijk geplaatst kunnen worden in een huis van moeder Theresa. Vader bekommert zich niet om hen en mishandelde de moeder, die uiteindelijk zelfmoord pleegde. Sindsdien zwerven de jongens door het dorp en krijgen eten en kleding van de zusters, tenminste als ze komen, want op school zijn ze onhoudbaar.

In **Maiyanur** zijn inmiddels vijf ouden van dagen die eten en zorg van de zusters krijgen. Evenzo een gehandicapte jongen, waarvoor ook een invalidenwagen is aangeschaft.

In **Vandavasi** werkt een dove vrouw in de keuken die helemaal door de zusters is opgenomen en zich gelukkig voelt.

In **Venkatachalapuram** is een heel gezin opgenomen, de vrouw werkt in de keuken en de man zorgt voor de tuin en andere zaken.

En zo zijn er nog legio voorbeelden te noemen, ook op het gebied van hulp bij beroepsopleidingen.

Op veel plaatsen is een zuster social worker, wat inhoudt dat ze iedere dag naar de omringende dorpen gaat om mensen te helpen. De meeste keukenmeisjes of –vrouwen zijn door de zusters opgenomen omdat ze geen onderkomen of geld hebben of anderszins gebrek lijden

Allemaal vormen van zorg die men in de toekomst beter wil structureren.

We kennen natuurlijk al de medische zorg van de zusters. De congregatie wil die uitbreiden met verpleging van mensen besmet met HIV en aidspatiënten maar ook de zorg voor ouderen en gehandicapte kinderen. Eveneens de opvang van straatkinderen, zoals dit zich nu in Mumbai lijkt te ontwikkelen. Dus meer tehuizen en bezigheidstherapieën.

Prachtige ideeën.....echter dat maakt ze wel financieel meer afhankelijk.

De Stichting Thomasbouwprojecten volgt de ontwikkelingen op de voet en zal daar waar mogelijk, inspelen op deze nieuwe ontwikkelingen.

Flor Potters

Lustrum

Zoals u al in ons Projectnieuws 2006 en op onze website heeft kunnen lezen bestaat de Thomasstichting (Thomas Stichting voor jongeren en de Stichting Thomas Bouwprojecten) dit jaar twintig jaar.

We willen daar gezamenlijk een bijzondere dag van maken en hebben zelfs een “lustrumcommissie” opgericht. Deze commissie bestaat uit: Antoinette Gelton-Schiebroek namens de Raad van Advies, Kristine van der Kroft-Schiebroek en Hester Noorman-van Schaik namens de Thomas Stichting voor jongeren en Anne Reijenga en Henny Koenders-van Hage namens de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Wij hebben de scholengemeenschap Augustinianum te Eindhoven bereid gevonden om ruimte en voorzieningen beschikbaar te stellen.

Zowel Lucia (overleden te India in 1986), Antoinette, Kristine als Charlotte Schiebroek hebben allen op het Augustinianum hun middelbare schoolopleiding gevolgd dus dat maakt het wel heel bijzonder.

Wij hopen in ieder geval onze sponsors, donateurs en overige geïnteresseerden een gezellige “Indiase dag” aan te bieden. Om u alvast een idee te geven: uit India komt in ieder geval onze “bouwzuster” Sr. Prudentia over, er is muziek en er zijn voordrachten. Bovendien wordt er een lopend Indiaas buffet geserveerd. Uiteraard zijn de leden van de Thomasstichting ter beschikking om u te woord te staan.

Misschien hebben enkelen onder u de datum 13 oktober gehoord of gelezen, maar deze is gewijzigd naar zaterdag 3 november. Tijd: 15.00 tot 20.00 uur. Locatie: Scholengemeenschap Augustinianum te Eindhoven (www.augustinianum.nl).

Een formele uitnodiging zal u nog toegezonden worden, maar noteert u 3 november alvast in uw agenda? Wij hopen u persoonlijk te mogen ontmoeten.

Henny Koenders
PR

Reisverslag bezoek aan India 26 januari tot 28 februari 2007

Om twee redenen een speciale reis.

De eerste is dat ik drie weken in het gezelschap was van Sandra Tulen, voorzitter van de Thomas Stichting voor Jongeren, de stichting die de zusters de financiën verstrekt voor de directe zorg van de kinderen. Een zeer positieve ervaring omdat je elkaar kunt aanvullen in de specifieke taken. Het gaat bij de bouwstichting toch ook om het scheppen van kansen voor arme kinderen. Bovendien is het prettig een reisgezel te hebben, die dezelfde taal spreekt en met wie je de belevenissen kunt delen en problemen kunt bespreken.

De tweede reden is het bezoek aan Mumbai, het oude Bombay. Hier hebben twee jaar geleden drie zusters op verzoek van een priesterorde de zorg van een kindertehuis voor kleine meisjes op zich genomen. Zij zorgen daar voor straatkinderen, die door de priesters van de straat worden "geplukt".

In Mumbai landt het vliegtuig na een voorspoedige reis en worden wij verwelkomd door father Francis. Een hartelijke man en een echte vader voor zijn kinderen naar later zou blijken. Behorend tot de Congregation of the Missionaries of St. Francis de Sales, begon hij elf jaar geleden met de opvang van straatkinderen in Mumbai.

Een stad met 18 miljoen mensen en naar men zegt de stad met de meeste sloppenwijken in de wereld. Waar of niet, toen we door de stad reden zagen we overal waar maar ruimte was, eindeloze rijen hutjes van palmtakken, golfplaten, hout- en kunststof platen, kortom alles wat maar bruikbaar was.

Daar gaat father Francis met zijn mensen naar toe om kinderen te observeren. Als blijkt dat ze geen thuis hebben worden ze aangesproken. Het lukt niet altijd om deze kinderen mee te krijgen, maar als het kan worden ze meegenomen naar een opvanghuis in de stad.

Daar hebben zij een thuis, waar ze na enige tijd gewend raken en ook naar school gaan, hoewel er ook altijd enkele zijn, die weer weg lopen.

Een huis midden in de stad en twee huizen buiten de stad, waar in één ervan meisjes wonen. Daar zijn ook "onze" zusters, die voor de meisjes zorgen. En niet zoals wij dat gewend zijn in een groot kindertehuis, waar 120 kinderen kunnen wonen en de zusters apart wonen. Nee, kleinere huizen, waar de zusters samenwonen met de meisjes als in een gezin, zoals zij noemen het cottagetype. Die huiselijke sfeer wordt door ons direct ervaren, wanneer wij 's middags thee drinken met de zusters en de meisjes, variërend in leeftijd van 3 – 10 jaar, op de grond hun middagdutje doen.

Zowel de zusters als onze stichting zouden graag meer doen aan de opvang van de kinderen, de zusters doen dat nu in dienst van en in een huis van de priesters.

De zusters zouden zich daar graag vestigen en fr. Francis zegt ze goedkoop aan grond te kunnen helpen, die van zijn congregatie is. Daar zou de Thomasstichting dan tehuizen kunnen bouwen.

Een plan dat door alle partijen wordt toegejuicht, met als uiteindelijk resultaat, dat na overleg met de zusters, zij in april naar Mumbai gaan om dit nader te bespreken en de nodige vergunningen te verkrijgen.

Na nog wat site-seeing nemen wij met een voldaan gevoel afscheid in de hoop op korte termijn de voorbereidingen voor de eerste bouw te kunnen starten voor kinderen, die soms nog zo jong zijn, dat zij geen besef hebben van de uitzichtloze situatie waarin zij leven.

Na een vlucht van ongeveer twee uur komen we in Bhubaneshwar, de hoofdstad van Orissa, de staat waarin **Mondasoro** ligt, onze volgende bestemming.

Daar rijden we de volgende dag heen, een autorit van zeven uur, na 's morgens nog een Boeddhatempel te hebben gezien met heel andere vormen dan de Hindoetempels in Tamil Nadu.

Als bijenkorven zie je in de verte de terracotta-kleurige torentjes al.

In september 2006 is het kindertehuis opgeleverd, nu was het zaak met de aannemer te onderhandelen over het meer- en minderwerk, dat resulteerde in een meerwerkbedrag van ongeveer 3.100 euro.

Gezien de afgelegen plek, de hevige regen, waardoor wegen gedeeltelijk weggespoeld waren en de problemen met de bouwvakkers, valt dat bedrag eigenlijk nog mee.

Nog een tekening gemaakt van het terrein, dat daar sterk afloopt, zodat een ruimte ontstaat voor een speelterrein en een tuin met terrassen op verschillende niveaus.

Na twee dagen naar de volgende bestemming, **Vegiwada**, eerst vijf uur met de auto over hobbelige wegen en vervolgens nog eens tien uur met de trein. In de trein had Sandra vanwege haar lengte en blanke huid veel bekijks van de Indiase mannen en eerlijk gezegd was haar dat niet onwelgevallig. Mij trouwens ook niet, want daardoor bleef ik buiten schot.

In Vegiwada hebben we een prachtige school gebouwd, maar de toename van kinderen is zó groot, dat een verdieping op de school hard nodig is. Die staat dan ook hoog op de prioriteitenlijst van de zusters. De zusters hebben daar veel land met palmbomen waar zij palmolie van aftappen. Ook staan er veel bananenbomen waar de vruchtbeginselen al te zien zijn.

De volgende dag met de auto naar **Chebrolu**, ongeveer drie uur rijden. De fundering van de school is inmiddels gestort. We twijfelden voorheen aan de kwaliteit van de bakstenen die in een

veldfabriek zijn gemaakt, maar volgens de aannemer waren het de beste die er in dat gebied te krijgen zijn. Later zou, na beproeving, blijken dat de stenen voldoende druksterkte hebben. Ook wordt het peil

van de begane grondvloer gecontroleerd zodat zeker geen problemen in de regentijd kunnen ontstaan.

De kosten voor de school zijn wel hoger geworden door hogere materiaalkosten van vooral cement, betonstaal en bakstenen.

Daarna is het tijd met de aannemer te onderhandelen over zijn aanbieding voor het maken van het zusterhuis, toiletgebouw, septictank en compoundwall.

We worden het uiteindelijk eens over een totaalbedrag van 50.000 euro.

Het contract wordt getekend, waarin een bouwtijd is opgenomen van acht maanden, zodat het project aan het eind van het jaar gereed kan zijn.

Met de trein naar **Damaracherala**, een reis van ongeveer vier uur.

Maar dan.....met z'n allen (de chauffeur, twee zusters, Sandra en ik) in een veel te kleine taxi, met alle bagage tussen de stoelen, achter onze hoofden, benen opgetrokken, over een zandpad vol kuilen, waardoor de bagage alle kanten op valt. Maar we zijn er gekomen, en eigenlijk hadden we nog lol om de situatie ook.

Op wat kleine dingen na is de verdieping, die op de oorspronkelijke medische hulppost is gebouwd, gereed en ziet er mooi uit.

achterzijde boarding

Inmiddels zijn al 27 jongens intern. Meisjes nog niet, vanwege een chronisch gebrek aan ruimte in de school, zodat in een gedeelte van het tehuis voorlopig enkele klaslokalen zijn ingericht.

Dat wordt dus een van de volgende projecten, een nieuw schoolgebouw. De toename van schoolkinderen is overweldigend en dat is mede te danken aan de goede verhouding van de zusters met de dorpingen en het feit dat de zusters zich ook bekommeren om de sociale problematiek.

Een goed voorbeeld is, dat zij twee geestelijk gehandicapte broertjes helpen.

Die zwerven door het dorp sinds de moeder een einde aan haar leven heeft gemaakt, omdat zij mishandeld werd door haar man.

Sindsdien proberen de zusters hen te verzorgen door ze te kleden, te voeden en onderdak te geven.

Ondanks dat alles lopen zij steeds weg, maar de honger voert ze toch steeds weer naar de zusters.

Een mooie nederzetting, die er ieder jaar beter uit gaat zien door de goede leiding van sr. Nancy. Ons geld wordt daar heel goed besteed.

Met de trein naar **Chennai** voor een eerste ontmoeting met de Generalate, het moederhuis en sr. Rita, moeder overste. Vooral de toekomst van de congregatie is besproken en de plannen, die nodig zijn om aan nieuwe ontwikkelingen het hoofd te bieden. U leest hier meer over op pagina 3 en 4.

Ook een goede gelegenheid de ideeën van de zusters te horen over de "belangen", die de Bouw- en de Jongerenstichting hebben en hoe deze te combineren.

Na twee dagen Chennai een dag met de auto op en neer naar **Walajabad**.

Al enkele jaren vragen de zusters om uitbreiding van de school en nu is het dan zo ver. Volgend jaar hoeven de kinderen niet meer onder een boom les te krijgen, in een bouwval of onder golfplaten. Feest voor iedereen bij het horen van het bericht, dat direct met het schoolgebouw kan worden begonnen. Uiteraard na onderhandeling met de aannemer die de laagste prijsaanbieding had, Gurusamy een man, met wie we al meer gebouwd hebben en die ons vertrouwen geniet.

Eerst was de gedachte een verdieping op het bestaande gebouwtje te zetten, maar om meerdere redenen is gekozen voor een compleet nieuw gebouw. Daarvoor moeten twee kleine ongeschikte gebouwen, die bij gebrek aan beter als schoolgebouw worden gebruikt, gesloopt worden.

De nieuwe school voldoet dan ook aan de eisen van de overheid qua afmetingen en veiligheid. De school krijgt acht volwaardige klaslokalen en zal Rs. 29.50.000,- gaan kosten, omgerekend ongeveer 50.000 euro.

Op de terugweg moest de chauffeur nog uitwijken voor een slang, die haastig de weg overstak. Het kan gevaarlijk zijn als die bijv. in het spatbord of tussen het chassis komt.

Terug in Chennai voor de nacht en de volgende dag met de trein naar **Kamalapuram**, de laatste bestemming in de staat Andhra Pradesh. Een klein station, met slechts één perron, dat voor de trein bestemd is die van de andere kant komt.

Wat te doen.....nou gewoon uitstappen tussen de rails, een hele hoogte, vooral voor sr. Prudentia met haar korte beentjes. Maar dat was nog niet het ergste, we moesten tussen de rails wachten op de trein die van de andere kant kwam. Dan voel je je niet echt op je gemak en dan komt daarna nog de hindernis om op het perron te komen. Een onmogelijke opgave voor sr. Prudentia, die helemaal naar het eind van het perron moest lopen, maar zoals met alles, breng je haar niet van haar stuk.

In Kamalapuram zijn we bezig met de bouw van een uitbreiding van een tehuis voor meisjes. Al enkele jaren is het huidige gebouw te klein en wordt ook de studiezaal als slaapvertrek gebruikt en ondanks dat liggen ze nog allemaal hutje mutje. Maar ze klagen niet en zijn gelukkig met wat ze hebben en dat stralen ze ook uit en als je ze dan op ijs trakteert is het echt feest.

De bouw vordert goed. Bij ons bezoek waren de kolommen van de eerste verdieping gestort, prachtig zo'n palenwoud van ondersteuning onder de verdiepingsvloer.

Tussen het oude en nieuwe gebouw komt een verbindingsgang en als alles klaar is hopen we de keuken aan te passen.

Met de trein, nu met de luxe vanaf het perron in te kunnen stappen, terug naar Chennai. Daar brengen we de nacht door en gaan de volgende dag met de auto naar **Vandavasi**, de grootste vestiging van de zusters. Op de school van de zusters zitten 1100 meisjes en in de internaten 410. De voortgezette opleiding, waarvoor onze stichting een hostel heeft gebouwd, heeft inmiddels meer dan 150 studenten. Zij krijgen een computeropleiding, opleiding tot naai-onderwijzeres en onderwijzeres voor de eerste vijf schoolklassen. Goede opleidingen, die de meisjes een kans op zelfstandigheid bieden als ze daarna een baan gaan zoeken. Iets, waar zowel de zusters als wijzelf meer aandacht aan willen besteden omdat jonge vrouwen daarmee onafhankelijk kunnen zijn. De school is inmiddels te klein en de zusters zouden graag een nieuw gebouw hebben, waar dan de opleiding tot naai-onderwijzeres gevestigd kan worden. Overigens speelt het probleem dat de arme meisjes hiervoor geen geld hebben, iets waar de Jongerenstichting zich ook op wil gaan richten.

nieuw aangelegde tuin van het hostel

In het hostel wonen nu 60 meisjes, in juni zullen dat er 75 zijn en volgend jaar meer dan 100, wat met zich meebrengt dat er te weinig wasgelegenheden zijn. Voor de uitbreiding van de plaats om kleding te wassen heeft inmiddels een bedrijf zich garant gesteld en kunnen we een prijs opvragen.

Verder met de auto naar het zuiden, naar **Maiyanur**, waar een kindertehuis gebouwd is. De nieuwe pastoor besteedt veel aandacht aan het niveau van de school, dat nogal te wensen overliet maar nu al een stuk verbeterd is.

In de boarding zijn nu dag en nacht 35 meisjes, 's nachts slapen er ook 47 meisjes van de negende klas, die 's avonds moeten studeren en moeilijk meer naar huis kunnen.

In totaal dus 's nachts 82 meisjes en volgend seizoen zullen dat er meer 100 zijn.

Daarmee zijn de problemen van de lage bezetting gelukkig uit de wereld en is de boarding in de toekomst misschien wel te klein. Voor de school moeten de ouders allemaal betalen, ook de armsten al is het maar 1 rupee (2 eurocent) per week. Volgens de pastoor om de ouders te laten beseffen dat zij er iets voor moeten doen om een goede school te hebben.

De boarding ziet er prachtig uit nu de tuin aangelegd is. Toegezegd is, dat de zusters een pad mogen aanleggen naar de waslijnen en ook een verharding onder de waslijnen, zodat het voor de meisjes prettiger en schoner is.

De zusters hebben zich ook ontfemd over vijf oude vrouwtjes, die op de verdieping van het hospitaal slapen en overdag een beetje bezig gehouden worden.

Ze zorgen ook voor een gehandicapte jongen, die niet kan lopen en waar ze een invalidenwagen voor hebben gekocht.

In de vier jaar dat wij hier komen zie je hoe door de inzet van de zusters en hun sociale bewogenheid betere leefomstandigheden zijn ontstaan.

Een paar uur rijden naar **Thiruvanthurai**, dat werd een uur meer, omdat een brug was ingestort. Hier is een diepe waterput waar de randen van inkalven en waar nodig iets aan gedaan moet worden. Een eerste aanbieder was zo duur dat we een alternatief hebben uitgewerkt, waarvoor nog een prijs moet worden opgevraagd.

Wederom een paar uur rijden naar **Perumalpalayam**, waar we een paar jaar geleden een boarding hebben gebouwd en een compoundwall, een muur als afscheiding van het terrein. Onder andere doordat mensen aan de buitenzijde de grond dieper hebben uitgegraven, is de muur scheefgezakt. Dit zal hersteld moeten worden, omdat het gevaar kan opleveren als het erger wordt. We zullen daarvoor een prijs opvragen en zo snel mogelijk de muur plaatselijk vernieuwen.

Hier wonen voornamelijk kinderen, die uit de bergen komen en hier verblijven om naar school te kunnen gaan. Geen schoenen en slechte kleding zijn tekenen dat de ouders weinig tot niets bezitten. Maar ze voelen zich gelukkig bij de zusters en wat geeft er meer voldoening dan het zien van blije kinderen. 's Morgensvroeg vertrokken voor een dagreis naar Venkatachalapuram, waarbij we onderweg Madurai aandoen, bekend om zijn Hindoetempels. We hebben daar de 1000-kolommen tempel bezocht.

1000-kolommen tempel

Als ongelovig Thomaslid heb ik ze geteld en echt, ik kwam ongeveer op 1000 uit. Altijd weer indrukwekkend de torens boven de ingangen van de tempels.

Zo'n acht jaar geleden is er in **Venkatachalapuram** een boarding gebouwd, die nodig geverfd moet worden. Dat kan uit de onderhoudspot die we daarvoor gereserveerd hebben. We vonden de aanbidding redelijk en hebben de opdracht verstrekt. Aan de voorzijde van de boarding is de aangelegde tuin na 8 jaar helemaal volgroeid, met prachtige palmbomen als natuurlijke parasols en rijk aan bloemenpracht.

In de boarding zitten 43 jongens en 16 meisjes van voornamelijk arme ouders, die geen geld betalen voor boeken, kleding, eten en andere noodzakelijke dingen. Thuis heb ik een Indiapotje, waarmee ik voor zover dat kan kinderen trakteer.

Met deze kinderen hebben we een dagtrip met een bus gemaakt. De dag van hun leven, al zijn ze aan het eind van de dag zo moe dat bijna iedereen slaapt op de terugweg.

Onderweg wordt de lunch gebruikt onder een dikke boom, volle borden rijst, maar nu natuurlijk met iets extra's. Het is tenslotte feest!

De volgende dag nemen we afscheid van elkaar, Sandra gaat terug naar Chennai en ik verder naar het zuiden, naar **Srivaikundam** ter voorbereiding van de te bouwen nieuwe school.

Het werk wordt gegund aan de laagste inschrijver, Selvaraj uit Melagaram, die ook veel voor het bisdom gebouwd heeft.

Hij zal het werk wel hard nodig hebben, waarom breng je anders nog twee priesters mee en een projectleider?

Hij zegt het werk in zes maanden uit te kunnen voeren en dat is ons wel welkom, gezien het schrijnende tekort aan klaslokalen.

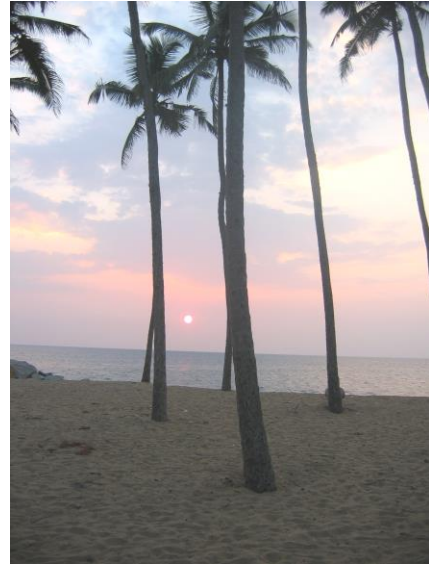
We besluiten de vloer 0,50 m hoger te leggen dan van de bestaande school omdat het terrein nogal laag ligt en dicht bij een rivier.

Ook al omdat er in het verleden bij hevige regenval veel wateroverlast was.

Met extra sponsorgeld, verhoogd met 20.000 euro door Cordaid en 2.530 euro van de Jongerenstichting, zijn in het uiterste zuiden van India 23 huisjes gebouwd voor slachtoffers van de tsunami.

Met een vertegenwoordiger van de verantwoordelijke organisatie zijn veel huisjes bezocht en is gesproken met de bewoners. Allemaal vissersgezinnen, die in hutjes op het strand woonden dichtbij hun bootjes. Hiervan is een apart verslag gemaakt, dat binnenkort naar iedereen gestuurd zal worden die aan het project heeft bijgedragen.

Uiteindelijk een geslaagd project, omdat we met zekerheid kunnen zeggen dat alle gelden tot op de laatste cent zijn besteed.

Herinnering

**Langzaam glijdt de zon naar de horizon
oranjerood
en warmte bood
vanwaar die in de vroegte begon.**

**De wind ademt verkoelend zacht
vissers varen uit
op zoek naar hun buit
en ook de branding is zonder kracht.**

**De zon raakt nu de horizon aan
langzaam verdrinkend
steeds verder zinkend
in de zee, ver hier vandaan.**

**Hier stonden hutjes van takken gemaakt
dicht bij de zee
maar die nam alles mee
verwoestend mens en dier gekraakt.**

**De vissers wonen nu in huisjes van steen
zeker, ze zijn blij
maar velen zijn er niet meer bij
.....zij gingen heen.**

**Alleen de bootjes zijn er nog
wel minder in getal
en of het ooit weer helen zal.....
ze moeten verder toch.**

Via verschillende projecten weer terug in noordelijke richting naar Chennai.

Een autorit van acht uur brengt ons eerst in **Pannaikadu** in de bergen, even ten westen van Dindigul. De aanloop naar de bergen en de tocht erdoor is een ware belevenis.

Prachtige vergezichten, haarspeldbochten, bergmeren en in tegenstelling tot het grootste deel van India veel groen, geven je een vakantiegevoel. En dan zie je ineens bij het passeren van de bergpas de stad liggen, of eigenlijk zie je alleen maar de verroeste golfplaten daken. Ik voel de kou op 1200 m hoogte, dus gauw een lange broek aan, een jas en 's nachts onder twee wollen dekens.....dat is even wennen.

Het tekort aan klaslokalen is hier zo nijpend, dat een deel van de kerk wordt benut en de garage. De bouw van de school is in volle gang en met dezelfde aannemer komen we tot overeenstemming voor de uitvoering van het toiletgebouw, de septictank, de ommuring en de inrichting van het terrein. Voor dat laatste was een extra tekening nodig en zijn er in overleg met de zusters en aannemer oplossingen gezocht voor de grote hoogteverschillen van het terrein. Daardoor komt de speelplaats op twee niveaus te liggen met een verschil van 1,5 m en zijn er behalve de helling vanaf de weg nog eens vier trappen nodig om een verschil van meer dan 5 m te overbruggen.

Dit alles, samen met de benodigde grondkerende wanden veroorzaakt extra kosten, die niet helemaal waren te voorzien.

Terug door een gebied, dat vol staat met koffieplanten. Langwerpige, diepgroene, 10 cm lange blaadjes, die eerst bruin en daarna rood worden, waarna de bonen geplukt kunnen worden en daarna nog met de voeten worden fijngemaakt.....de aroma..... Naar Marianathapuram, ten oosten van Dindigul, waar de zusters op een nieuw stuk grond hun verblijf hebben gebouwd in afwachting van de bouw van een kindertehuis. Het wachten is op de school die door priesters ongeveer 2 km daar vandaan moet worden gebouwd, waar de meisjes dan naar school kunnen. Het gaat om meisjes uit een vluchtelingenkamp en andere kanslozen, die door de zusters met zorg worden omringd en bij de priesters naar school kunnen. De priesters bouwen daar een tehuis voor jongens op een groot terrein, waar men op den duur ook voortgezet onderwijs wil gaan geven.

Even naar Nochioodaipatti, dat daar 10 km vandaan ligt en waar het noviciaat ligt voor de opleiding tot zuster. Een mooie plek, waar ze ook een medische hulppost hebben. Sr. Arputha werkt daar, die ik ooit op een andere plek ontmoet heb en zij toonde mij o.a. het laboratorium. Een lege kamer, waar ze graag de instrumenten zouden hebben voor onderzoek.....daar is ongeveer 2.000 euro voor nodig. Oké, ik zal moeite doen een sponsor daarvoor te vinden.

De volgende halte, al weer wat meer naar het noorden, is **Budalur**, waar een oude school moet worden opgeknapt en twee klaslokalen moeten worden bijgebouwd. Bovendien moet er een scheidingsmuur worden gemaakt omdat omwonenden steeds op het terrein komen. Eerst natuurlijk weer een ontvangst waarbij in allerlei stijlen wordt gedanst.

gereed voor de dans

De traditionele dansen, kleurrijk en gracieus, bekoren mij nog steeds het meest.

Met de civil engineer mr. Stephen is een contract opgemaakt om deze werkzaamheden te verzorgen, die hij inmiddels gestart heeft. De prijs voor de scheidingswand vonden we nogal hoog, doch na prijsopvraag bij plaatselijke mensen bleken deze nog duurder te zijn, zodat toch voor mr. Stephen gekozen is. Gezien de situatie daar zal men al gauw om een nieuwe uitbreiding vragen, daar de nieuwbouw al meteen weer vol zal zitten, volgens de prognoses van de zusters. Dit omdat de overheid voor de hogere klassen verlangt dat er ruimten zijn voor laboratoria, een bibliotheek en computers. De Generalate bepaalt aan welk project zij de voorkeur geven. Dat kunnen wij niet beslissen.

Terug naar Chennai om daar de laatste dagen door te brengen en alle aannemers te ontmoeten voor het ondertekenen van de contracten. We weten dat het geen absolute garantie geeft wanneer men zich niet aan de afspraken houdt, maar het is beter dan geen enkel bewijsmateriaal te hebben.

In de meeting met de Generalate worden alle projecten nog eens doorgenomen en op grond daarvan een nieuwe prioriteitenlijst opgesteld. Een richting voor onze stichting om nieuwe projecten te selecteren, uiteraard mede afhankelijk van onze inkomsten.

Eén dag wordt besteed aan de oplevering van de toiletten en wasgelegenheid in **Avadi**, een dorp op 15 km van Chennai, waar onze stichting de eerste boarding heeft gebouwd. De toiletten zijn vóór die tijd gebouwd en nodig aan vervanging toe. En omdat het 't laagste punt van het terrein is, zodat bij hevige regen al het water daar naar toeloopt, is dat probleem meteen meegenomen in het ontwerp.

Het ziet er prachtig uit en de meisjes waren er heel blij mee, schone toiletten, fijne badruimten en een nieuwe vlakke vloer, zodat de kans op struikelen uitgesloten is. Een verrijking voor de boardingmeisjes, al zijn het dan alleen maar natte ruimten, en het geluk dat zij uitstralen is voor ons weer een stimulans om door te gaan.

Anne Reijenga
Projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST.JOSEPH-CHENNAI-16

PRIORITY LIST – 2007

MAJOR PROJECTS

1. Generalate - Convent for the aged sisters
2. Vegiwada - First Floor
3. Egmore - Building First Floor
4. P.T.Parru - 6 Class rooms & Verandah
5. Dhamaracherla - New Building
6. Vandavasi - Tailoring
7. Bagayam - New School Building
8. Vannampatti - Convent Building
9. Mumbai - Street Children - Cottage
10. Marianathapuram - Boarding
11. Jolarpet - B.Ed & M.Ed – Hostel & Compound Wall

MINOR PROJECTS

1. Thiruvanthurai - Retaining wall - Well
2. Virachilai - Compound Wall
3. Mondasoro - Garden, Plastering-Shed
4. Perumalpalayam - Completion – Compound Wall
5. Ottanthangal - Toilet Building
6. Vegiwada - Completion of the compound Wall
7. Vandavasi T.T.C - Bathroom, Clothes (Washing)

Sr.Rita Michael - *Sr Rita Michael*

Sr.Prudentia - *Sr Prudentia*

Sr.Bellarmino - *Sr. Bellarmino*

Dated: 27.02.2007

- 1 = Vegiwada
- 2 = Damaracherala
- 3 = Chebrolu
- 4 = Kamalapuram
- 5 = Walajabad
- 6 = Pannaikadu
- 7 = Srivaikundam
- 8 = Budalur
- 9 = Vandavasi
- 10 = Thiruvanthurai
- 11 = Avadi
- 12 = Mondasoro
- 13 = Pathiavaram

